

Karjanhoito on myös liittynyt maatalouden harjoittamiseen. Huvilakauden aikana pidettiin lehmiä runsaasti, sillä huvilaväki li- säsi maidon tarvetta ja maksoi siitä hyvän hinnan. Hevosia pidet- tiin kotieläimistä tärkeimpinä, niille syötettiin talon parhaat heinät ja jopa kauruja. Sikoja lihotettiin lihoiksi ja kanoja mu- nitettiin sekä lampaita kasvatettiin villojen ja lihan saamiseksi.

Rahdinajot ja ajurit

Viipurin ja Pietarin välisen liikenteen vilkastuttua Uudenkaupun- gin rauhan jälkeen 1721 muodostui rahdinajo Kannaksen talonpojil- le merkittäväksi elinkeinoksi. Ennen rautatietä kaupunkien väli- sen liikenteen hoitivat hollintekijät, eli talonpoika hevosineen. Talonpojat joutuivat aikoinaan tekemään holliä myös venäläiselle sotaväelle, sen pitäessä Kannaksella "leikkisotaa".

Rautatien tultua helmikuussa 1870, päättyivät pitkät rahdinajot hevosilla, mutta jatkui tukkien, halkojen, kivien ym kuljetuksina asemille.

Tavallista oli, että taloista oli talvisin ainakin yksi mies hevosen kanssa Pietarissa ajurina, varsinkin laskiaisina.

Huvila-ajan alkaessa rautatien valmistuttua tarvittiin paljon ajureita kyytimään huvilaväkeä asemilta huviloille ja ta- kaisin, sillä Pietarissa toimessaan olevat oli päivittäin vietä- vä junalle ja haettava illalla pois. Useimmiten etäisempien kyli- en ajurit jäivät päiväksi aseman luona olevaan "sainoihin" teetä juomaan. UK:n eli KJ:n asemalla oli vuonna 1910 200 ja Mm:llä 80 nimismieheltä "numeron" ottanutta ajuria.

Kirvesmiehen ja puusepän työt

Rakentaminen oli myös KJ:llä vilkasta huvila-ajalla. Tiedot huvi- loiden määristä vaihtelevat eri tietolähteissä, mutta jokatapauk- sessa pitkälti yli sadan ulkolaisessa omistuksessa plus talonpoi- kien omat, vuokrattaviksi tarkoitettut huvilat. Huvilat olivat yleensä kooltaan varsin suuria ja koristeellisesti rakennettuja, joten kirvesmiehen- ja puusepäntöitä on niiden tekemisissä ollut. Huviloiden koosta voi mainita, että esim KJ:n Srk:n väliaikaisena kirkkona toimineeseen huvilaan saatiin 480 istumapaikkaa, Hämeen- kylän ns-talona ja KJ:n sk-talona toimivat entiset huvilat, sa- moin niissä oli parantoloita ja KJ:n kunnan perustamisen jälkeen kaikenlaisia isoja tiloja tarvitsevia kunnallisia laitoksia.

Huviloissa tarvittiin myös palvelusväkeä paikkakunnal- ta ja lapset hankkivat taskurahoja keräämällä ja myymällä marjo- ja, sienä ja tatteja huviloiden asukkaille.

Huvila-ajan päättyminen

I:sen maailmansodan sytyttyä elokuussa 1914 alkoi huvilaelämä hil- jentymään ja Suomen itsenäistyttyä 6.12.1917 katkesi kaikenlainen kanssakäyminen rajan yli Pietariin. Tämä lopetti myös venäläisten huvila-ajan Kannaksella lähes tyystin. Osa rikkaista venäläisistä onnistui kuitenkin pääsemään vallankumouksen pyörteistä Suomen puolelle emigranteiksi, jossa heidän varat loppuivat yleensä no- peasti - oikein varakkaat matkustivat ulkomaille, useimmiten Rans- kaan-. **Kieltä** taitamattomina ja ruumiilliseen työhön tottumatto- mina joutuivat monet Suomeen jääneet emigrantit, joko lähtemään suureen isänmaahansa, tai jäämään Suomeen köyhäin kotiin.

Kaupankäynnin päättyminen Pietariin ja huvilaelämän hiljeneminen aiheutti asioiden uudelleen arviointia, jolloin ha- vaittiin, että mahdollisuudet ovat maatalouden kehittämisessä. Lehmiä piti aluksi vähentää, maitoa tuotettiin omiksi tarpeiksi ja osa kirnuttiin voiksi, jota myytiin kauppoihin kunnes sitten Viipurilaiset alkoivat viettämään huvilaelämää.